

nyttede, altsaa heller ikke klaget paa Grundlag af, at Tjenestemændene havde forlangt dem lagt til Grund. Dette synes dog med Rette at kunne anføres overfor det ærede Medlem. Hvis hans Betragtning var rigtig, var det naturligt, at Repræsentanter for Tjenestemændene havde ført dette Argument i Ilden.

Derimod vil jeg paastaa, at Aanden i Forhandlingsreglerne har ledet hele Forhandlingen. Den var, at man skulde forsøge — jeg maa hellere sige: tilstræbe — at bringe en frugtbar Forhandling i Gang mellem Tjenestemændene og Regeringen. En saadan Bestræbelse af Regeringen har efter min Mening ikke manglet paa noget Tidspunkt, og her maa jeg atter sige, at jeg ikke har modtaget nogen Klage over, at jeg, der har været Regeringens Repræsentant — det er jo noget af en Tilfældighed, at jeg som Finansminister har ført denne Forhandling —, ikke har indladt mig paa en Forhandling i Forhandlingsreglernes Aand. Det ærede Medlem siger, at disse Forhandlingsregler kun eksisterer paa Papiret. Dertil svarer jeg, at det har ikke noget med denne Sag at gøre. Der er paa Papiret angivet visse Tilfælde som Norm for en saadan Forhandling, men hvad det kommer an paa, er, om der er den nødvendige Aand i Regeringen overfor Tjenestemændene, nemlig den at tilstræbe en frugtbar Forhandling med dem.

Det ærede Medlem mener saa, at hele denne pinlige Agitation og den Sindsstemning, der ved den har været vakt hos Tjenestemændene, egentlig er Regeringens — særlig min — Skyld, idet den ikke har imødekommet Tjenestemændene hurtigt nok eller oven i Købet stillet sig afvisende overfor dem. Det ærede Medlem anfører, at Tjenestemændene allerede saa tidligt som den 16. Maj indgav et Andragende til Regeringen om Dyrtidstillæg. Det er rigtigt; de indgav et Andragende om et yderligere Dyrtidstillæg for 1917 paa 240 Kr. til gifte og 150 til ugifte, hvilket Beløb skulde udbetales den 1. Juli, den 1. Oktober og den 15. December. Dette Andragende var Regeringen imidlertid enig om at afvise. Aarsagen var simpelt hen den, at Regeringen — og jeg er overbevist om, at man her traf Rigsdagens Mening — overhovedet ikke vilde forhandle afgørende om Dyrtidstillæget for det kommende eller indeværende Aar, før det gældende Dyrtidstillægs Tid var udløbet. Dette Regeringens Standpunkt forekommer mig ganske rimeligt, og jeg har aldrig

troet, at Rigsdagen vilde ytre nogen Misbilligelse paa dette Punkt. Det var efter min Mening naturligt, at man lod Dyrtidstillægets Tid gaa til Ende og saa paa den da foreliggende Situation, inden man gik til noget yderligere Dyrtidstillæg eller til et Dyrtidstillæg for det kommende Aar. Antagelig vil ogsaa Tjenestemændene til syvende og sidst forstaa dette. Jeg vil stille som et almindeligt Spørgsmaal til Rigsdagen, om man virkelig tror, det vilde have været muligt her i Tinget at gennemføre et saadant Dyrtidstillæg allerede i Maj—Juni Maaned. Det er jeg aldeles overbevist om, at man ikke kunde have gjort, og selve Regeringens Stilling dertil viser det ogsaa.

Fremdeles nævner det ærede Medlem, at Tjenestemændene flere Gange henvendte sig til Regeringen om mundtlig Forhandling, og er saa venlig at sige, at de ikke kunde træffe Ministeren, fordi jeg havde Ferie. Jeg maa tilstaa, at jeg havde Ferie i Juni og Juli Maaneder. Hvis jeg tør vende det meget bekendte Ord om, vil jeg dog sige, at jeg kunde ude min værste Fjende den Ferie. Jeg skal ikke komme ind paa mine private Forhold, men naar det ærede Medlem bebrejdede mig, at jeg ikke den 5. Juni var med til Forhandling med Tjenestemændene, tør jeg nok sige, at jeg var saa løvlig undskyldt, som et Menneske overhovedet kan være. Jeg skal imidlertid, som sagt, ikke komme nærmere ind paa det for ikke at tale mere end nødvendigt om mine private Forhold, men i alt Fald: Ferie har jeg ikke haft i de sidste godt og vel 3 Aar, tør jeg rolig sige, med Undtagelse af saadanne Frier, som jeg ikke sætter nogen Pris paa. Hvad mine ærede Kolleger angaar, tror jeg heller ikke, man vil finde nogen Grund til den Bebrejdelse overfor dem, at de tager Ferie i Tide og Utide. Jeg tør nok paastaa, at der har været noget at gøre for os i den Tid, vi har været Ministre, og vistnok ingen af os har kunnet tage blot 14 Dages Ferie i Sammenhæng paa noget som helst Tidspunkt.

Finansministeren, siger imidlertid det ærede Medlem, maatte have Ferie, saa Generaldirektør Koefoed skulde føre Forhandlingerne, og det er sandt. I Juli Maaned var jeg ikke i Stand til at føre Forhandling, og jeg var, som sagt, løvlig undskyldt, men Generaldirektør Koefoed førte dem paa mine Vegne, dog saaledes, at jeg var fuldkommen underrettet om Forhandlingernes Gang. Jeg vil indskyde, at naturligvis har Generaldirektør Koefoed,